

Η φυγή των νέων Βορειοηπειρωτών, το τέλμα του μέλλοντός μας

/ Ομογένεια

Οι νέοι αποτελούν τον κύριο μοχλό που θέτει σε κίνηση το μηχανισμό επί τη εξελίξει της ανθρωπότητας. Είναι παράγοντες προόδου, γεννήτορες ιδεών και υποστηρικτές του ορθού δικαίου. Παρά τις ποικίλες αντιφάσεις που και οι ίδιοι συναντούν στο εσωτερικό τους, ο γενικός ορισμός σε ότι αφορά τη νεότητα πιστεύω πως εκπροσωπεί επάξια τον παραπάνω συλλογισμό.

Εν προκειμένω να ανακάμψει ένας τόπος, θα πρέπει πρώτα να γίνει προσιτός στο «νέο αίμα» και έπειτα να ζητήσει από εκείνο να θέσει τις βάσεις σε ένα κοινό όραμα αναβάθμισης. Στην περίπτωση των Βορειοηπειρωτών οι νέοι όχι μόνο παραγκωνίζονται και παρεξηγούνται, αλλά ταυτοχρόνως εξισώνονται με τους ημιμαθείς και αδαείς ηθικούς αυτουργούς της σημερινής παρακμιακής

κατάστασης στον οποιοδήποτε τόπο.

Αρκετοί είναι εκείνοι που συνεχώς επαναλαμβάνουν τη φράση «ο τόπος μας διώχνει τα νιάτα...» μάλλον, μη έχοντας κατά νου πως η γη και οι ρεματιές δεν διαθέτουν φωνή, ούτε χέρια ή πόδια για να ωθήσουν στη φυγή. Οι μεγαλύτεροι άνθρωποι του τόπου μας διώχνουν, με τη στάση τους απέναντι στα νιάτα, είτε γιατί τα θεωρούν απειλή προς τους ιδιοτελείς στόχους τους, είτε αφελή – αδύναμα.

Αν κάνουμε μια πρόχειρη ανασκόπηση στους φοιτητές και τους σπουδαστές όλων των ειδικοτήτων και των τεχνών που διαθέτει η Δρόπολη, ο Βούρκος, το Δέλβινο, η Χιμάρα, η Κορυτσά και τόσα άλλα μέρη μας, στην ελλαδική και ευρωπαϊκή επικράτεια, θα εκπλαγούμε από την έντονη φιλομάθεια και την πρόοδό τους εκτός της ιδιαίτερης πατρίδας μας. Επί παραδείγματι η Δερβιτσάνη στη Δρόπολη αυτή τη στιγμή διαθέτει πάνω από πενήντα νέους όλων των ειδικοτήτων οι οποίοι στο εγγύς μέλλον θα είναι οι επόμενοι ενεργοί Ευρωπαίοι πολίτες, οι οποίοι θα συνδράμουν το μέγιστο στην κοινωνία του αύριο. Κι όμως, ελάχιστοι είναι εκείνοι που έχουν κατά νου την επιστροφή τους πίσω στη γενέτειρα. Μη μπορώντας να αντέξουν ή να ανεχθούν την κομματοποίηση, το σφετερισμό της εργασίας τους για αλλότριους σκοπούς και έτσι παραμένουν απόμακροι από τα κοινά. Αδιαμφισβητήτως, η παρούσα κατάσταση αποτρέπει την παραμονή μας εδώ και επιπλέον (για κάποιους) θεωρείται μη αναστρέψιμη.

Στην περίπτωση όμως που επιθυμούμε την αναγέννηση μέσα από την ισότητα και το συναγωνισμό, τότε η ένταξή μας στους κόλπους της Ομόνοιας, όχι μόνο δε θεωρείται κομματοποίηση, αλλά αντιθέτως αποτελεί την ανάγκη για μια υπολογίσιμη συμμετοχή μας στη νέα ευρωπαϊκή – βορειοηπειρώτικη κοινωνία.

Εν ολίγοις, η έλλειψη εμπιστοσύνης στους μεγαλύτερους ιθύνοντες του εδώ γίγνεσθαι, τείνει να γίνει άγραφος νόμος. Κανένας μας δεν ανέχεται να δει τους γονείς του ως τους τελευταίους γηγενείς Έλληνες που βάσταξε αυτή η γη. Επιθυμούμε έναν καλύτερο τόπο – αν όχι με καθόλου – τουλάχιστον με λιγότερες διχόνοιες και έριδες!

Γιώργος Γκοτζιάς, Εκπαιδευτικός

Πηγή: tachydromos.org